

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: BRENNÁ, s.r.o.**, se sídlem Brno, Jakubské nám. 6, IČ: 26896451, zast. JUDr. Dušanem Kučerou, advokátem se sídlem Brno, Jaselská 10, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2009, č.j.: ČOI 17904/2008/0100/3000/08/2009/Be/Št,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitelky inspektorátu České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského ze dne 26.11.2008, č.j.: ČOI 8676/2008/3000/V/SŘ/M, jímž byla žalobci podle ust. § 27 odst. 9 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele a porušení právní povinnosti uvedené v ust. § 12 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, které se žalobce dopustil tím, že spotřebitele při prodeji zájezdu Last minute Ostrov Rhodos – odlet z Brna, ubytování hotel Alfa - dvoulůžkový pokoj, all inclusive, termín 30.9.-10.10.2008 neseznámil v souladu s cenovými předpisy s cenou prodáváného zájezdu. Spotřebitel byl seznámen z nabídkového letáku s cenou zájezdu 10.990,- Kč na osobu. K tomu, aby mohl být zájezd uskutečněn, musí spotřebitel uhradit letištní a bezpečnostní taxy a palivový příplatek a cena zájezdu se tímto navýší o 2.990,- Kč/os. V nabídkovém letáku je informace o příplatcích uvedena menšími číslicemi a samostatně, mimo cenu zájezdu inzerovanou cestovní kanceláří v nabídkovém letáku. Toto

jednání žalobce způsobilo, že cena zájezdu vzbuzovala zdání, že je nižší, než jaká byla ve skutečnosti. Tato skutečnost byla prokázána kontrolou dne 24.9.2008 provedenou v sídle žalobce na adrese Jakubské nám. 6, Brno.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný předně konstatoval, že po přezkoumání všech předložených písemných materiálů dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci v závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tento delikt byl žalobci bezpečně prokázán. Žalovaný též neshledal v předchozím řízení žádnou proceně vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí.

Žalovaný dále uvedl, že ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele navazuje na obecnou povinnost informovat o ceně v souladu s cenovými předpisy podle § 12 odst. 1 téhož zákona. Ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele zdůrazňuje zákaz pěti typů nesprávné informace o ceně, přičemž písm. a) zapovídá, aby informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, vzbuzovaly zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. V zásadě půjde o případy, kdy údaj o ceně svým obsahem, grafickou úpravou event. dalšími znaky bude způsobilý ve spotřebiteli vyvolat mínění odlišné od skutečného stavu, tj. uvést jej v omyl ohledně ceny, za kterou jsou výrobek či služba reálně nabízeny. Dané ustanovení se podle názoru žalovaného týká i takových informací o ceně, které při „správném“ úhlu pohledu a způsobu čtení sice vedou k následně účtované ceně, nicméně obsahují rovněž prvek způsobilý dovést adresáta k závěru nebo i pouhému dojmu, že účtováno bude méně. Dle žalovaného je z výše uvedených hledisek třeba hodnotit i nabídkové letáky cestovních kanceláří, byť lze souhlasit s předpokladem žalobce, že finální rozhodnutí o koupi zájezdu nebude spotřebitelem v praxi učiněno pouze na základě předmětného letáku. Dle žalovaného má spotřebitel právo, aby výše uvedenou podmínku dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele splňovaly i dokumenty, jež jej mají přimět k tomu, aby s danou cestovní kanceláří vstoupil do jednání o uzavření cestovní smlouvy. Ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele hovoří obecně o informaci o ceně. Neomezuje se však na informace, jež bezprostředně vedou k závaznému rozhodnutí o koupi daného produktu. V této souvislosti nelze dle žalovaného zohlednit případný argument, že spotřebitel má i později, poté co se v průběhu dalšího jednání dozví, skutečnou cenu zájezdu, možnost uzavření smlouvy odmítnout. Pro srovnání doplnil, že obdobně nedostatečný by byl takovýto argument např. v případě klamavě koncipovaného označení cenou u výrobků nabízených v supermarketu, kde rovněž je kupní smlouva uzavřena až při platbě na pokladně, a nikoli v momentu umístění výrobku do nákupního vozíku, čili je ještě v zásadě možné po sdělení požadované ceny od koupě upustit. Přesto je zřejmé, že ani informaci o ceně zboží nabízeného v regále při samoobslužném prodeji nelze na cenovce rozkládat do jednotlivých složek a uvádět rozdílně velikým písmem nebo číslicemi.

Dále žalovaný poukázal na kontrolní protokol z 24.9.2008, včetně jeho přílohy č. 1, představující předmětný leták „*Last minuté Řecko - letecky z Brna v 11:00 hod. Ostrov Rhodos 30.09. - 10. 10. 2008 Hotel Alfa***+*“. Uvedl, že předmětný leták pod oznámením o destinaci zájezdu uvádí tučným 0,9 cm velikým písmem údaj o ceně bez palivového příplatku a letištní a bezp. taxy. Pod tímto údajem jsou vedle sebe umístěny tři obrázky z předmětné destinace a pod nimi, jako prvek nejnižěji umístěný na stránce, je tučným 0,5 cm vysokým písmem zařazen podtržený údaj „cena nezahrnuje:“ spolu s 0,3 cm vysokým písmem uvedenou informací o dalších obligatorních (let. a bezp. taxy, palivový příplatek) a fakultativních (pojištění) složkách ceny zájezdu. Podle žalovaného takto koncipovaný leták neobsahuje skutečnou cenu, kterou spotřebitel musí uhradit, chce-li se nabízeného zájezdu

zúčastnit, a uvedenou skutečnost též zatlačuje mimo pozornost spotřebitele. Závěr orgánu I. stupně, že jde o leták vzbuzující zdání, že cena je nižší než ve skutečnosti, je tak dle žalovaného zcela na místě. Sdělení ceny za určitou službu spotřebiteli po částech, z nichž některé jsou graficky upřednostněny (umístěním, velikostí písma a číslic) a jiné upozaděny, žalovaný souhlasně s orgánem I. stupně za takovýto případ považoval.

Dle žalovaného šlo v daném případě zjevně o snahu zaujmout spotřebitele uvedením snížené ceny výrazným písmem oproti méně výrazné informaci o dalších obligatorních poplatcích. Vysvětlení žalobce, že na výši některých složek ceny nemá vliv a že se v průběhu roku mění, nelze dle žalovaného akceptovat. Žalobce není nikterak viněn ze způsobu stanovení výše ceny zájezdu, nýbrž ze způsobu informace o ní. Případná změna poplatků a tax ze strany dalších subjektů v každém případě vede ke změně údajů v nabídkovém letáku, zde není rozdíl mezi variantou zahrnutí či nezahrnutí těchto částek do ceny zájezdu v letáku.

Rovněž dle žalovaného nelze dost dobře argumentovat estetickým hlediskem, jak činí žalobce. Estetické cítění žalobce není v daném kontextu právně významným argumentem, nejde o hledisko, jež by mohlo působit jako korektiv při aplikaci ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele.

Žalovaný též neshledal důvod korigovat stanovisko orgánu I. stupně v tom směru, že ze spotřebitele činí „*nesvéprávné, případně negramotné individuum, které netuší, že na místo trávení dovolené je třeba se dopravit a za dopravu zaplatit*“ apod. Nikdo předmětnému letáku nevytýká, že by ve spotřebiteli vzbuzoval či snad podporoval takovéto představy. Právně relevantní otázkou je zde pouze to, zda tento leták tím, jak je celkově koncipován, nevzbuzuje zdání, že náklady na dopravu jsou již plně zahrnuty v částce uvedené velkými číslicemi ve střední části letáku. Žalovaný byl toho názoru, že takovéto zdání s přihlédnutím k celkové koncepci letáku tento způsob informace vzbuzuje, přičemž měl současně za to, že zde nejde o typ dokumentu, který je svou povahou určen ke kompletnímu přečtení (na rozdíl např. od smlouvy) a následnému doplnění vlastním výpočtem, nýbrž k upoutání pozornosti na několik základních dat.

Vzhledem k tomu, že se žalovaný s orgánem I. stupně v hodnocení předmětného letáku ztotožnil, neshledal v tomto posouzení rovněž výsledek jakékoli zaujatosti orgánu I. stupně vůči žalobci, jak žalobce namítal v podání ze dne 14.11.2008.

Žalovaný považoval vyhodnocení předmětného letáku z hlediska ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele za oprávnění a úkol správního orgánu. Žalovaný tak pokládal za správné, že prvoinstanční orgán nepřistoupil na návrh žalobce řešit tuto otázku dokazováním. Uvedl, že navrhovaný způsob oslovení náhodných kolemjdoucích skupinkou cizích osob, jež testuje a zaznamenává jejich schopnost porozumět obsahu předmětného letáku, nelze považovat za příhodnou analogii k situaci, kdy event. zájemce o koupi zájezdu, v běžném životě mapuje nabídku cestovních kanceláří. Neopodstatněné je též dle žalovaného vést dokazování ohledně jejich porozumění formulaci „*cena zájezdu vzbuzovala zdání, že byla nižší, než jaká byla ve skutečnosti*“, což je citace z aplikovaného ustanovení zákona. Poznamenal, že mezi úkoly České obchodní inspekce nepatří ověřování srozumitelnosti právních předpisů zveřejněných ve Sbírce zákonů u široké veřejnosti.

K tvrzení o diskriminačním charakteru uložené pokuty z důvodu, že velmi podobným způsobem informují o ceně i ostatní prodejci leteckých zájezdů, a k navržené dokazování v podobě kontroly 10 prodejců na území města Brna a zpráv od ostatních inspektorátů žalovaného, žalovaný nepovažoval za potřebné vést dokazování. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že obdobná praxe při informování o ceně zájezdů prostřednictvím nabídkových letáků je široce rozšířena. V celé řadě případů byla také již v souladu s výše prezentovaným právním názorem žalovaného tato praxe postižena sankcí. Není však v silách správního orgánu zkontrolovat a postihnout takto všechny tyto případy naráz. Tato okolnost nečiní přezkoumávané rozhodnutí nezákonným či nesprávným, a neodůvodňuje tudíž ani jeho

zrušení v rámci odvolacího přezkumu. Rovněž tak bezdůvodný by byl dle žalovaného navrhovaný znalecký posudek ohledně tvorby a prezentace cen, neboť tvorba cen není předmětem tohoto řízení a soulad dané prezentace cen se zákonem je otázkou právní.

Závěrem rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s výší pokuty vyměřené orgánem I. stupně, přičemž byl toho názoru, že podané odvolání, jakož i obsah spisu jako celek, nezavdávají důvod k jejímu dalšímu snížení pod výměr obsažený v prvoinstančním rozhodnutí. Konstatoval, že sankce ve výši 20.000,- Kč se neodchyluje v neprospěch žalobce od pokut ukládaných dozorovým orgánem v obdobných případech porušení § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a odpovídá hlediskům pro ukládání pokuty. S úvahami orgánu I. stupně ohledně určení výše pokuty se žalovaný v zásadě shodl. Ve vztahu k pasáži, kde se uvádí, že následkem předmětného jednání může spotřebitel učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, toliko doplnil, že tímto není myšleno, že by již na základě shlednutí nabídkového letáku mělo být ze strany spotřebitele definitivně učiněno rozhodnutí o koupi předmětného zájezdu. Za významné z hlediska event. rozhodnutí o koupi lze dle žalovaného považovat už to, že spotřebitel je touto cestou přiveden k tomu, že vstoupí do jednání o uzavření cestovní smlouvy. Dle žalovaného tu lze též poukázat na jistou analogii s počínáním některých hypermarketů apod., jež přimějí množství zákazníků ke vstupu do svých prostor tím, že informují o výrazně cenově výhodné nabídce určitého zboží, jímž však nedisponují vůbec, popř. pouze v několika kusech (srov. Příl. 1 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele).

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V podané žalobě žalobce poukázal na to, že žalovaný považuje ve shodě se správním orgánem I. stupně obsah předmětného nabídkového letáku za způsobilý vyvolat mínění o ceně zájezdu odlišné od skutečného stavu. Namítal, že tuto způsobilost žalovaný pouze tvrdí, aniž však má o této údajné způsobilosti oporu v dostatečně zjištěných, právně relevantních skutečnostech. Uvedl, že zákonodárcem použitý výraz „*vzbuzovat zdání*“ patří do kategorie vyhodnocení části lidského chování, resp. působení okolního světa na lidskou psychiku. Nejedná se o posuzování smyslového vjemu, např. zrakového, kdy se má posoudit, zda je něco zelené či nikoliv. Takový zrakový vjem lze objektivizovat na základě pozorování byť i jen pracovníci inspekce. Tvrdil, že zjištění, zda něco v někom, resp. v tomto konkrétním případě ve spotřebiteli „*budí zdání*“ nemůže být objektivně posouzeno pouze na základě vyhodnocení písemností a pocitů a dojmů pracovníků inspekce, které roli spotřebitele pouze předstírají, ve skutečnosti jimi při kontrolní akci nejsou, nýbrž právě a jen na základě vyhodnocení autentické reakce opravdového spotřebitele, který by se eventuelně cítil obsahem předmětného nabídkového letáku oklamán a např. by se v těchto souvislostech obrátil na inspekci se stížností, v níž by toto „*buzení zdání*“ v nějaké podobě konstatoval. Tak tomu však v posuzované věci nebylo. Jednalo se o posuzování simulovaného jednání pracovníků inspekce, které do provozovny žalobce nepřišly náhodně, neměly ve skutečnosti v úmyslu si předmětný zájezd koupit, tedy ani samy na sobě nemohly objektivně pozorovat „*vzbuzení zdání*“, protože v dané chvíli byly v psychickém rozpoložení kontrolního orgánu, který přichází nalézat nedostatky v činnosti žalobce a tyto následně trestat. Nebyly v roli běžného spotřebitele, který přichází koupit zájezd. Vyhodnocení obsahu předmětného nabídkového letáku pracovníci inspekce je proto nutně profesně velmi subjektivní, dopředu ovlivněné kontrolním úkolem, který mají splnit. Z tohoto důvodu žalobce trval na zjištění skutečného stavu věci, tj. zda obsah toho letáku je skutečně objektivně způsobilý ve spotřebiteli „*vzbuzovat zdání*“ o ceně jiné než je ve skutečnosti. Teprve vyhodnocení reakcí

skutečných spotřebitelů spolu s vyhodnocením dalších zjištěných skutečností může dle žalobce vést k závěru, zda se žalobce dopustil nebo nedopustil nějakého protiprávního jednání.

Za zcela scestnou považoval žalobce doplňující argumentaci žalovaného odkazem na srovnatelnost prodeje předmětného zájezdu s prodejem zboží v supermarketu. Podstatnou odlišností je naprosto rozdílný způsob nabídky a prodeje obou druhů zboží:

1. v supermarketu se jedná o samoobslužný prodej, kdy údaj o ceně (cenovka) uvedený u zboží je skutečně velmi významným údajem, na základě něhož se spotřebitel mj. rozhoduje o koupi zboží, žádná další konzultace nebo komunikace s prodejcem o ceně nebo jiných podmínkách prodeje zboží se nepředpokládá, spotřebitel uchopí zboží, jde s ním k pokladně a tam jej zaplatí, je tedy skutečně ve vztahu k ceně zboží odkázán na údaj o ceně avizovaný prodejcem např. na cenovce, v nabídkovém letáku, apod.,
2. v případě prodeje zájezdu se v žádném případě o samoobslužný prodej ve shora naznačeném smyslu nejedná, komunikace prodejce a spotřebitele se naopak předpokládá a je naprostým pravidlem. Nelze si reálně představit situaci, kdy spotřebitel, např. v konkrétním případě u koupě předmětného zájezdu, vidí leták, na němž jsou uvedeny údaje o ceně, vstupuje do provozovny žalobce se „vzbuzeným zdáním“ resp. v omylu, že nabízená cena je jiná než ve skutečnosti, označuje pracovníci jím vybraný zájezd, vytahuje z peněženky částku 10.990,- Kč, tuto chce pracovníci zaplatit a je velmi překvapen, že jsou po něm požadovány částky, u nichž je na letáku výslovně uvedeno, že je cena nezahrnuje.

Žalobce se ztotožnil s názorem žalovaného, že vyhodnocení předmětného letáku z hlediska ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele je otázkou právní. Tvrdil však, že má-li být něco správně právně hodnoceno, je zapotřebí pro toto hodnocení mít dostatek skutkových podkladů. Pokud je rozhodováno podle zákona o ochraně spotřebitele, musí být nutně zjištěna v posuzované věci, kdy se jedná o výklad pojmu „*budit zdání*“, alespoň u jednoho konkrétního spotřebitele objektivní existence stavu myslí, že předmětný leták v tomto konkrétním spotřebiteli vzbudil zdání, že nabízená cena je jiná než ve skutečnosti. Takové objektivní skutkové zjištění nelze dle žalobce nahradit spekulací pracovníků inspekce nebo žalovaného právě jen s odkazem na znění zákona o ochraně spotřebitele.

Namítal, že předmětný leták obsahuje skutečnou cenu zájezdu, kterou musí spotřebitel uhradit, chce-li se nabízeného zájezdu zúčastnit. Uvedl, že rozpis ceny zájezdu na „pobytovou“, včetně nákladů na dopravu a „příplatkovou“, včetně obdobného rozdílného grafického ztvárnění na nabídkových letácích je běžnou obchodní praxí všech prodejců obdobných zájezdů působících na území ČR. S ohledem na tuto skutečnost považoval žalobce za nesmyslný závěr žalovaného, že jde o zjevnou snahu zaujmout spotřebitele uvedením snížené ceny výrazným písmem oproti méně výrazné informaci o dalších obligatorních poplatcích. Žalovaný totiž nevysvětluje, jakou sníženou cenu, příp. zvýšenou cenu má na mysli, případně čím nebo jak by se měl spotřebitele snažit zaujmout, když shora popsaná praxe je u všech v oboru působících konkurentů víceméně totožná.

Žalobce shrnul, že celková zmatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí a nepochopení posuzované problematiky jsou patrné i ze závěru napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný opakovaně srovnává počínání některých hypermarketů, apod. s posuzovaným jednáním žalobce. Tvrdil, že mezi uváděným počínáním hypermarketů a posuzovaným jednáním žalobce žádná analogie není a žádná taková nebo podobná jednání u žalobce inspekcí ani žalovaným nebyla zjištěna. Obsahem předmětného letáku ani žádným svým jiným jednáním žalobce nepřiměje množství zákazníků ke vstupu do svých prostor tím, že informuje o výrazně cenově výhodné nabídce svých zájezdů, jimiž však nedisponuje vůbec, popř. v několika kusech. Pokud by tomu tak bylo, jako podnikatel v oboru cestovního ruchu

by žalobce okamžitě skončil, nehledě k tomu, že právě na takový způsob klamání spotřebitele by byla inspekce jistě velmi rychle upozorněna.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. K námitce žalobce, že okolnost, zda určitá informace o ceně vzbuzuje u spotřebitele určité zdání, lze prokázat pouze vyjádřením skutečného spotřebitele, a nikoli posouzením inspektora, který se při kontrole nenachází v tomtéž duševním rozpoložení jako spotřebitel, uvedl, že právě takto hodnocení klamavosti určité informace pro spotřebitele v úřední a soudní praxi probíhá, tj. určitá potenciálně klamavá informace je ex post posuzována správním orgánem či soudem z toho hlediska zda průměrného spotřebitele může uvést v omyl. K tomu poukázal na bod 18 preambule Směrnice 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách.

K námitce žalobce, že není pravdivé tvrzení v rozhodnutí, že leták neobsahuje skutečnou cenu zájezdu, kterou musí spotřebitel uhradit, chce-li se zájezdu zúčastnit, neboť dle žalobce tuto cenu leták v souhrnu tam uvedených částek obsahuje, a navíc je takovýto rozpis ceny běžnou obchodní praxí, uvedl, že žalobcem popíraná věta hovořila právě o tom, že částka, kterou bude muset spotřebitel uhradit, není na letáku přímo číselně vyjádřena, nýbrž si ji musí z několika složek dopočítat. Otázkou je tedy právní přípustnost tohoto stavu z hlediska § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný se nedomníval, že by relevantním argumentem pro jeho přípustnost měl být poukaz žalobce na to, že podobně si počíná i značná část jiných soutěžitelů v oblasti prodeje zájezdů.

K žalobcově tvrzení o nepřípustnosti srovnání s prodejem v hypermarketu, žalovaný uvedl, že ust. §12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele hovoří obecně o informaci o ceně; neomezuje se na informace, jež bezprostředně vedou k závaznému rozhodnutí o koupi daného produktu. V této souvislosti nelze tedy zohlednit případný argument, že spotřebitel má i později (poté co se v průběhu dalšího jednání dozví, ať již ústně, anebo z textu smlouvy, skutečnou cenu zájezdu) možnost uzavření smlouvy odmítnout. Žalovaný, aniž by přehlížel existující rozdíly v procesu uzavírání cestovních smluv v CK a kupních smluv při samoobslužném prodeji, pokládá tyto rozdíly za nepodstatné z toho hlediska, že jak na cenovky v regále samoobsluhy, tak i na vývěsky ve výloze CK lze již povinnosti dle § 12 odst. 2 vztáhnout, přestože v obou případech není na základě těchto informací bezprostředně uzavřena smlouva. Zároveň však dle žalovaného platí, že jak pro spotřebitele, který umístil zboží do nákupního vozíku a zařadil se do fronty u pokladny, tak pro spotřebitele, který vstoupil do provozovny CK a zahájil osobní jednání o uzavření smlouvy, je v této pokročilejší fázi již zpravidla těžší od koupě upustit. Příklad srovnání projednávaného případu s klamavými letáky hypermarketů pak našlo svůj odraz v odůvodnění výše ukládané pokuty, kde bylo obojí interpretováno jako určitá snaha zapůsobit na spotřebitele, přimět je ke vstupu do provozovny a k dalšímu jednání. Podle žalovaného je snaha zapůsobit na spotřebitele mnohem pravděpodobnější, než žalobcem nabídnuté vysvětlení, že ke grafické úpravě předmětného letáku, konkrétně k zařazení informace o dalších nákladech dolů menším písmem, jej vedly důvody výtvarně estetické.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti.

Podle ust. § 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem provádí Česká obchodní inspekce, s výjimkou dozoru podle odstavců 2, 3, 4 a 8 až 11 a 16.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Námitku žalobce, podle které lze skutečnost, zda informace o ceně „*budí zdání*“, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti, prokázat pouze vyhodnocením autentické reakce opravdového spotřebitele, a nikoliv prostřednictvím pocitů a dojmů pracovníků inspekce, neshledal soud oprávněnou. Předně v projednávaném případě je žalobci vytýkáno porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měl žalobce dopustit tím, že cena zájezdu v letáku „*Last minuté Řecko - letecky z Brna v 11:00 hod. Ostrov Rhodos 30.09. - 10. 10. 2008 Hotel Alfa***+*“ vzbuzovala zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Ve smyslu ust. § 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je dohled nad dodržováním povinností stanovených mj. v ust. § 12 odst. 2 písm. a) tohoto zákona svěřen České obchodní inspekci. Žalovaný a jeho jednotlivé inspektoráty tak vykonávají veřejnoprávní kontrolu nad dodržováním uvedeného ustanovení. Obsahem této veřejnoprávní kontroly je skutkové a právní posouzení způsobu, jakým prodejce informuje o ceně zboží nebo služeb z hlediska ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákon o ochraně spotřebitele. V rámci této kontroly je žalovaný oprávněn ke skutkovému a právnímu posouzení rozhodných skutečností, tj. také, zda nabídkový leták vzbuzuje zdání, že cena je nižší, než cena skutečná. Toto posouzení sice vychází ze subjektivního vjemu běžného spotřebitele, ale existenci takového vjemu spotřebitele lze i objektivně vyhodnotit na základě logického usuzování o zřejmých informacích v letáku, na základě prvního myšlenkového zpracování těchto informací, aniž by bylo nezbytné vést dokazování o reakcích mezi spotřebiteli, které by také mohlo být zpětně zkreslené z důvodu účelu, pro jaký by bylo provedeno (zjištění dodržení právních povinností prodejce dle zákona o ochraně spotřebitele). Tvzení žalobce, že pracovníci inspekce nemohly objektivně vyhodnotit „*vzbuzení zdání*“, je tak v rozporu s pravomocemi orgánů kontroly dle zákona o ochraně spotřebitele a dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Přistoupil-li by soud na toto tvrzení, popřel by oprávnění žalovaného vyhodnotit skutková zjištění z prováděných kontrol na základě obecně, objektivně a běžným způsobem zachytitelných a myšlenkově zpracovatelných údajů, které svědčí o způsobu zpracování a deklarování ceny zboží a služeb. V tomto případě vzhledem k jednoznačně informačně zavádějícím textu letáku a a vzhledem k evidentně upozaděné informace o skutečné ceně zájezdu nebylo nezbytné vést dokazování a provést vyhodnocení skutkových znaků správního deliktu na základě účelově důkazně vyvolaných reakcí spotřebitelů.

Věcně k vytýkanému porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, soud neshledal opodstatněnou námitku žalobce, podle které předmětný leták obsahuje skutečnou cenu zájezdu. Žalobce v nabídkovém letáku uvedl, že cena zájezdu „*Last minuté Řecko - letecky z Brna v 11:00 hod. Ostrov Rhodos 30.09. - 10. 10. 2008 Hotel Alfa***+*“ je 10.990,- Kč/os, 4.990,- Kč/1. a 2. dítě do 21 let. V závěru nabídkového letáku pak ale poukázal na skutečnost, že cena nezahrnuje letištní a bezp. taxi, palivový příplatek: 2.990,- Kč/os, 2.590,- Kč dítě 2-4 roky, a pojištění: 29 Kč/dosp. os./den, 9,- Kč do 10 let/den. Tento poukaz byl žalobcem proveden graficky méně výrazněji, než informace o ceně zájezdu.

Žalobcem avizovaná cena zájezdu „*Last minuté Řecko - letecky z Brna v 11:00 hod. Ostrov Rhodos 30.09. - 10. 10. 2008 Hotel Alfa*****“ ve výši 10.990,- Kč zcela evidentně nebyla cenou konečnou. Zaplacením částky 10.990,-Kč by žádný ze spotřebitelů nepochybně zájezd nekoupil a na zájezd by neodcestoval. K výše uvedené ceně bylo dle kontrolního protokolu nutno připočíst i letištní a bezpečnostní taxy. Teprve po jejich připočtení by spotřebitel získal údaj o konečné ceně zájezdu, po jejímž zaplacení by mohl předmětný zájezd absolvovat. Vzhledem k tomu, že avizovaná cena zájezdu 10.990,-Kč v sobě nezahrnovala povinné příplatky, přičemž žalobce tyto příplatky uvedl až v závěru nabídkového letáku a méně výrazněji, nelze mít za to, že avizovaná cena zájezdu byla úplná. Znal-li žalobce konkrétní výši povinných příplatků, které bylo nutno při koupi daného zájezdu zaplatit, nebylo žádného důvodu k tomu, aby zájezd v nabídkovém letáku nabízel za cenu 10.990,- Kč, za kterou si žádný spotřebitel tento zájezd koupit nemohl. Takto avizovaná „základní“ cena zájezdu vzbuzovala zdání, že cena zájezdu je nižší, než jaká ve skutečnosti byla. To sice skutečně na jednu stranu mohlo vzbudit zájem spotřebitelů o předmětný zájezd, na druhou stranu se ale jednalo o porušení zákonem stanovené povinnosti zakotvené v § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

K výše uvedenému soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2006, č.j.: 3 As 37/2005–59, podle kterého nelze „*spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené*“. Obdobně v rozsudku ze dne 2.3.2006, č.j.: 11 Ca 203/2005-30 dospěl Městský soud k závěru, že „*musí jít při výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele o takové informace, které jsou zákazníkovi (spotřebiteli) přístupné okamžitě bez toho, že by byl zákazník nucen činit jakýkoliv (tedy i srovnávací a dopočítávací) úkon směřující ke zjištění ceny zcela konkrétního výrobku. Měl-li by být takový způsob poskytování informací o ceně výrobků shledán v souladu s platnou právní úpravou, znamenalo by to zřejmý rozpor s účelem a smyslem právní úpravy, uvedené v příslušných ustanoveních zákona o ochraně spotřebitelů*“. Z ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tedy vyplývá povinnost prodejce poskytnout spotřebiteli při nabídce a prodeji služeb informaci o konečné nabídkové ceně. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.6.2011, č.j.: 1 As 59/2011-61 a v rozsudku ze dne 9.12.2010 č.j. 1 As 101/2010 – 82.

Konečně soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, podle které nelze srovnávat prodej předmětného zájezdu s prodejem v hypermarketu. Předně k uvedené námitce soud poukazuje na to, že srovnání prodeje zájezdu s prodejem v supermarketu učinil žalovaný jako doplňující argumentaci a nikoliv jako hlavní tvrzení. Uvedené srovnání tak mělo pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí dokreslit argumentaci žalovaného. Dle náhledu soudu je doplňující srovnání prodeje zájezdu s prodejem v supermarketu v kontextu napadeného rozhodnutí zcela přiléhavé a opodstatněné. Prodej zájezdu s prodejem supermarketu se zcela jistě s ohledem na povahu prodáváného zboží a služeb a způsob, jakým k jejich prodeji dochází, liší. V obou případech však nabídkový leták plní stejný účel, a to vzbudit zájem spotřebitele o nabízené zboží a služby. Zároveň v obou případech jsou prodávající povinni informovat v nabídkovém letáku o ceně nabízeného zboží a služeb v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele. Je-li tak spotřebiteli prostřednictvím letáku nabízeno ke koupi zboží nebo služba, je povinností prodejců bez ohledu, na to zda se jedná o samoobslužný prodej v supermarketu nebo o prodej zájezdu., uvést cenu v souladu s ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tj. cenu konečnou. Na základě výše uvedeného soud doplňující srovnání žalovaného považuje v kontextu napadeného rozhodnutí za relevantní. Z uvedeného důvodu soud neshledal námitku žalobce oprávněnou.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, podle které rozpis ceny zájezdu na „pobytovou“ a „příplatkovou“, včetně obdobného rozdílného grafického ztvárnění je běžnou obchodní praxí. Ze zákona o ochraně spotřebitele vyplývá jednoznačné právo spotřebitele nebyť prodávajícím klamán při uvádění cen zájezdů. Žalobce se tak nemůže vyvinít ze svého jednání tím, že je běžnou obchodní praxí klamání spotřebitele, když ceny zájezdů jsou rozepisovány na „pobytovou“ a „příplatkovou“ část. Takový výklad zcela popírá smysl a účel právní úpravy ochrany spotřebitele a nelze jej akceptovat.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný správní orgán rozhodl v souladu se zákonem a žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce a žalovaný nevyjádřili ve lhůtě do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. srpna 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.